

Infants i joves: qüestió de prioritats

Ds, 2/10/2021 per Laura Mor

[Solvitur ambulando](#)

No som gaire conscients que aquest cap de setmana el nostre país tornarà a viure un petit miracle. Molts esplais, centres oberts i caus reprenen l'activitat de dissabte. Com està el panorama associatiu, que durí!

Joves mobilitzats per amor a l'educació. Combinen reunions i sortides amb estudis, primeres feines i molts d'ells també amb altres projectes socials, polítics o cívics. Són a la colla castellera, potser toquen en una banda de música o fan classes de català per a nouvinguts.

Les famílies, tota la gent de la parròquia, i més en concret els capellans, els hauríem de tenir en un pedestal. Cuidar-los, fer-los costat. Màxima comprensió per quan des de fora els descobrim desmanegats. Trontollen horaris, avisen tard i fan dietes poc equilibrades quan són de colònies. Però hi són.

Quin valor té aquesta presència? Un valor absolut! Qui es prepara i espera l'altre, està anticipant una d'aquelles veritats que donen sentit a la vida. Som amb els altres. En l'altre hi ha també la nostra dignitat. I el lleure educatiu explica la tossuderia de fer grup. Quan tot ens crida a que cadascú faci la seva, hi ha una resposta de comunitat.

Com acompanyem aquests joves? Hauríem de saber acollir els dubtes dels qui es dediquen als més menuts. Orientar-los, donar solidesa a les petites i grans intuïcions del seu caminar. Garantir-los formació. Ser-hi per quan ens necessitin. Gastar son en aquelles reunions interminables. Riure amb els seus acudits dolents. Escoltar-los molt i parlar poc.

Quin suport troben els joves vinculats a parròquies? Massa sovint, rectors "molt ocupats". No hi són, tenen altres prioritats. Porten moltes parròquies, tenen un càrrec al bisbat o a la Facultat de Teologia i n'hi ha que no han pujat ni un sol dia a

campaments. Vaja, que han renunciat a fer de conciliaris. I tampoc han delegat aquest rol en algú que s'ho pugui estimar més. Enterrats sota una pila de papers, comprant ciris o pentinat el gat, s'estan perdent la vida.

Em ressonava la lletania de l'Església en sortida. I penso: què fem amb els joves quan ja els tenim a casa? Com ens hi posem? Potser els voldríem purs, perfectes, immaculats? De vegades penso que evidencien les nostres limitacions i que això ens espanta.

No entenc les prioritats eclesials. I, per contrast, sento una alegria infinita de veure que, de tant en tant, encara hi ha qui creu en aquests caps i monitors. Em quedo amb les paraules del president dels esplais cristians, en Xavier Nus, quan [deia als rectors](#): “Estimeu els joves que us ha tocat acompanyar”. Amén.